



Joan Rosquellas

Camí de Creu

LA PASSIÓ per a qualsevol escenari

PRIMER ACTE

1 Al taller de fusteria de Josep

Jesús amb dotze anys treballa al banc de fuster. Maria cus asseguda a una cadira. Entra Josep i després de contemplar son fill s'atansa a Maria.

Josep: El nostre fill ja té força habilitat amb les eines de fuster.

Maria: Jo també me'n he adonat de la destresa de les seves petites mans.

Josep: Han passat dotze anys i sembla que fou ahir mateix quan va venir al món en aquella humil establia de Betlem...

Maria: Així és, espòs meu... Recordo la dolçor del seu rostre i l'arribada d'aquells mags, procedent de Pèrsia, Macedònia i Etiòpia que n'eren certs de la grandesa del nou nat.

Josep: En marxar ells, vaig sentir aquella veu en somnis que em va dir que fugíssim a Egipte. Gràcies a l'avis diví, Jesús és va salvar de la fúria destructora d'Herodes el Gran.

Maria: Fúria que a la fi va provocar la seva pròpia destrucció.

Josep: A la mort del tirà, Déu va voler que us portés, a tu i al teu fill, aquí a Natzaret.

Maria: Així s'acompleix el que havien anunciat els profetes: "li diran Natzarè"

Jesús deixa les eines i s'acosta.

Jesús: Pare, molt aviat arribarà la Pasqua, veritat?

Josep: Sí, fill meu.

Jesús: I aquest any, anirem a Jerusalem?

Maria: Sí. Compartirem aquests sants dies amb els nostres familiars i amics.

Jesús: Tinc moltes ganes de veure la ciutat i el Temple.

Josep: Veuràs la seva grandesa i la gernació de gent de tot arreu que s'hi està per celebrar la festa.

Jesús: Mira pare, quina fusta més polida.

Josep: És una bona feina, fill. Continua que arriben uns forasters.

Entra un comerciant i la seva esposa que està embarassada.

Comerciant: La pau sigui amb vosaltres

Josep: Endavant.

Comerciant: Busco a Josep, el fuster.

Josep: Sóc jo. Sigueu benvinguts.

Comerciant: La llitera del meu camell necessita adobar-se.

Josep: Deixa aquí a la teva esposa, que reposi i anem a mirar-ho.

(Surten els homes)

Maria: Et donaré una mica d'aigua. Sembles esgotada.

Dona de comerciant: *(s'asseu)* Gràcies

Maria *(Ofertant-li aigua):* D'on veniu?

Dona del comerciant *(Després de beure):* Som de Massada, a tocar del mar Mort, anem camí de Jerusalem on naixerà el meu nadó... És molt agradable reposar aquí.

Entren el comerciant i Josep.

Josep: No us amoïneu, demà mateix la tindreu arreglada.

Comerciant: Molt bé. *(Veu a Jesús)* Aquest noi és fill vostre?

Josep: Sí.

Comerciant: Sembla un noi eixerit. *(A Jesús)* I pel que sembla t'agrada força l'ofici del teu pare.

Jesús: Sí que m'agrada.

Comerciant: És un bon ofici, però no t'agradaria més viatjar i veure món?

Maria: Ja tindrà temps per pensar en això...

Comerciant: Si vols venir amb la meva caravana aprendràs la feina dels comerciants. Ara vaig cap a Jerusalem, però d'aquí uns dies puc recollir-te.

Jesús: No. De la mateixa manera que tu ara menes caravanes, arribarà un dia que jo hauré de guiar els meus per altres camins. *(Torna a la feina)*

Comerciant *(Rient):* Ja dic jo que és eixerit. *(Agafant la seva dona)* Gràcies i fins demà.

Dona del comerciant *(Tornant-li el vas a Maria):* Moltes gràcies.

Surten i es creuen amb en Llucià el centurió i un soldat que entren.

Josep: Que voleu?

Llucià: No tingueu por. Estem revisar el padró. *(Consulta un pergami)* Tu ets Josep, fill de Jacob i vius aquí amb la Maria, la teva esposa... Qui és aquest noi?

Josep: Jesús, el nostre fill.

Llucià: *(Consultant un pergami)* No consta al registre. Quants anys té?

Josep: Dotze.

Llucià: On va néixer?

Josep: A Betlem.

Llucià: I fa dotze anys?

Josep: Sí.

Llucià *(Després de repassar preocupat el pergami):* Has dit Betlem?

Josep: Així és. Però varem haver de marxar a Egipte l'endemà mateix del seu naixement.

Llucià: Be... La vostra obligació era empadronar-lo. Feu-lo el més aviat possible. *(Surt)*

Josep: Quin home més estrany.

Maria: És un bon home que sense saber ell mateix, perquè, ha volgut protegir a l'Innocent.
(surt)

Josep: Vaig a adobar la llitera del comerciant.

Jesús: Vols que t'ajudi, pare?

Josep: No fill, quedat a casa fins que marxin tots els soldats.

2 Jesús nen predica al Temple

Jesús nen parla als sacerdots

Jesús: I jo us dic, que la paraula de Déu viu eternament, mentre que la paraula dels homes pot oblidar-se o canviar-se...

Sacerdot 1: Aquí al Temple interpretem els llibres sagrats.

Jesús: Si l'home escriu la paraula del Senyor amb la seva mà o la pronuncia amb la seva boca, corre el perill de confondre-la amb la seva pròpia. A les hores interpreta la llei tal com a ell li sembla... i així, la paraula de la Llei pot perdurar, però restarà buida... Vosaltres, sacerdots, heu de vetllar no pels llibres, sinó per preservar amb l'esperit i el cor allò que Déu, servint-se de Moisès, ens va dictar.

Sacerdot 1: Tens molta raó, però estaràs d'acord que algú ha de cuidar els llibres...

Jesús: Si. I estimar-los. Però més s'han de cuidar i estimar els fills de Déu.

Sacerdot 2: Naturalment. Cuidem de tots aquells que compleixen la Llei i no cauen en pecat.

Jesús: Jo us dic, sacerdots, que davant de Déu no hi haurà cap excepció, perquè Déu jutjarà per igual a tots... i cada pecador rebrà la seva pena. I la pena més gran serà, si pequen, per aquells que han d'exercir la Llei, car és més lleu la pena d'un soldat si peca que la del mateix rei si ho fa.

Sacerdot 1: Heu escoltat, alguna vegada tals sentències, companys meus?

Sacerdot 2: Mai. Aquest infant em deixa meravellat.

Sacerdot 3: Algun savi que no coneixem deu haver estat el seu mestre.

Sacerdot 1: Qui t'ha ensenyat aquestes paraules tant justes?

Jesús: El meu pare.

Sacerdot 1: Qui és el teu pare, infant?

Jesús: El meu pare és el Déu que ens ha creat...

(Entren Josep i Maria)

Maria: Jesús, fill meu, perquè ens has deixa't sense dir res?

Josep: Fa dos dies que et cerquem. Que no veus l'angoixa que has fet passar a la teva mare?

Jesús: Per què em buscàveu? Que no sabeu que em convé estar en les coses del meu Pare?

Maria: El teu pare és aquí, i jo, Maria, la teva mare, també. Per tant has d'estar en la nostra companyia...

Jesús: És cert, pares. Encara no ha arribat l'hora de separar-me de vosaltres. Ja vinc. Mes quan Ell m'ho demani, serà precis que compleixi allò que està manat. *(Als sacerdots)* Ja ho heu sentit, sacerdots, me'n torno a Natzarè. Tingueu compte en la justícia que exerciu. Penseu que Déu, el dia del Judici, jutjarà per igual al mort i al viu. *(surten els tres)*

Sacerdot 1: O, sacerdots! És Déu mateix que ens ha parlat! Mai havia vist tanta gloria, tanta saviesa i tanta virtut... Qui parla com ho fa aquest infant, sols pot ser Déu, doncs porta damunt d'ell el do més gran del Cel: L'esperit Sant!

3 Joan el Baptista al desert

Baptista: Senyor, escolta'm! Fa molts anys que espero un senyal...

Aquell que ha d'anunciar-me l'arribada del que durà la veritat i la paraula al cor del poble...

Senyor Déu meu, tu saps que t'he consagrat la meva vida.

Vaig seguir el dur camí dels essenis al desert de Qumran per fortificar la meva fe. Durant tots aquells anys, tenia ulls, però no veia... Ara no necessito veure, perquè sento propera la teva llum.

Fes-me fort per predicar la teva paraula i per batejar amb aigua en nom teu.

El meu pobre cos s'ha enfortit. S'ha acostumat a nodrir-se de llagostes i de mel boscana i podria passar-me la resta de la meva vida lloant-te i clamant la teva grandesa entre valls i tossals. Però, Senyor, aquest ésser humil i miserable et demana que no trigui en fer-se allò que van predir els profetes. Envia aquell què està escrit que ha d'arribar... la follia i la malvestat dels homes que viuen d'esquenes a la Veritat ja fa massa temps que dura. Els sacerdots només

pensen en enriquir-se i a la casa d'Herodes s'ha instaurat l'adulteri... Et necessitem, Senyor...
Perdona'm i que és faci la teva voluntat!

4 Arribada de Ponç Pilat

Palau de Pilat a la Torre Antonia. Dos soldats romans, Llucià, Pilat i Clàudia Pròcula (dona de Pilat)

Llucià (*Entrant*): Ave, Ponç Pilat. Dono gràcies als déus de la vostra arribada.

Pilat: Gràcies, Llucià.

Llucià: Heu tingut un bon viatge?

Pilat: Ha estat molt llarg i no massa tranquil. Temíem ser atacats pels pirates del Nostrum però vàrem arribar al port de Cesarea sense novetat i va ser, en arribar a Judea, quan ens va atacar un escamot de bandolers. Sortosament poc podien fer davant de dues cohortes romanes.

Llucià: Ho sé... Però em temo que els vostres atacants no es reconeixen pas bandolers, patrici, es diuen a ells mateixos, patriotes.

Pilat: Patriotes... Diguem, tu que portes tants anys a Judea... És difícil governar aquestes terres?

Llucià: Aquest és un poble estrany, governador. Per conquerir-lo fou necessari no deixar pedra sobre pedra. Les legions de Pompeu la van assolar. Avui, després de tants anys, els fills d'aquells vençuts encara no han acceptat la nostra sobirania.

Pilat: I la sobirania de Herodes Antipas, l'accepten?

Llucià: Amb la impotència amb que se sofreix a un tirà... fill d'un altre tirà.

Pilat: És cert. Algú em va explicar una història del seu pare, Herodes el Gran, envers la mort d'uns quants nadons.

Llucià abaixa el cap.

Clàudia: En aquell temps, tu, Llucià, eres el jove cap de la guàrdia. Què va passar?

Llucià (*Afectat*): Senyors, és molt dur per a mi recordar aquells fets... (*Pausa, Pilat i la seva dona es miren*) Veureu... Ara fa uns trenta anys, les antigues escriptures d'aquest poble profetitzaven que el Messies acabava de néixer.

Clàudia: El Messies?

Llucià: Sí. Vol dir "El Nou Sol Ixent" i és aquell que, està escrit, s'asseurà al tron de l'antic regne de David. Herodes el Gran, pare de l'actual rei, va témer que ell o la seva nissaga perdessin el tron i... va fer assassinar a tots els nascuts a Betlem durant el temps anunciat. La guàrdia de Herodes va degollar els innocents, seguint el patró que va a càrrec de la guàrdia

romana. No ho vaig poder evitar-ho. Si volia servir el Cèsar, havia de servir Herodes... ell mateix m'ho va recordar.

Clàudia: I ara coneixerem al fill d'aquell assassí de nens.

Llucià: Així és, deu estar a punt d'arribar. Ve a donar-vos la benvinguda.

Pilat: I com és, aquest home?

Llucià: És un home sense escrúpols que tracta amb mà esquerra el Sanedrí i amb mà de ferro el seu poble.

Clàudia: Fins a Roma ha arribat la fama d'Herodes Antipas... de Herodíes i de Salomé, la seva fillastra. És cert que Herodes va assassinar al seu pare per prendre-li el tron?

Llucià: Això diuen...

Pilat: Tu, ho creus?

Llucià: Com no creure-ho d'un home que ha fet matar a tanta gent... Encara que des de la mort dels innocents, a Herodes el Gran, se li va enverinar la sang i era un mort en vida...

Un cop Herodes Antipas va tenir el poder, per no compartir-lo, va fer tancar el seu germà i abans que aquest morís ja vivia amb Herodíes, la seva cunyada.

Pilat: Tot un personatge...

(Entra un soldat)

Soldat: Herodes, tetrarca de Galilea, acaba d'arribar.

Pilat: *(a Llucià)* Fes-lo passar i honoreu-lo com es mereix. *(Llucià i el soldat surten)* Tiberi, el meu sogre, em va fer un estrany regal... Procurador de Judea.

Clàudia: Per mi és un regal enverinat... Has vist com ens mirava el poble. En els seus ulls s'hi reflectia la ràbia. Com ens odien!

Pilat: Ja ho he vist. Però jo, amb mà ferma els faré abaixar el cap.

Clàudia: Espero que el meu pare em trobi a faltar al seu costat i ens faci tornar a Roma.

Pilat: Els déus facin que això sigui ben aviat.

Entre Herodes seguit de Llucià.

Herodes: Estimat Lluci Ponç Pilat, Procurador de Tiberi Cèsar a Judea i Samaria, jo, Herodes Antipas, Tetrarca de Galilea i Perea et saludo amb amicitat. El meu país i fins i tot la meua persona estan a la teua disposició... i a la de la filla del Cèsar.

Pilat: Tiberi os envia les seves salutacions.

Herodes: Com em plau comptar amb l'apreci del diví Tiberi! Però digueu-me, ha estat plaent el viatge?

Pilat: El viatge per mar, sí. Però em sorprèn la poca seguretat dels camins del teu país. Un grup de guerrers va tenir l'atreviment d'atacar-me.

Herodes: Ho sé i no sabeu com ho deploro, amic meu. Un grapat de bojós manats per un fals llibertador anomenat Barrabàs, s'amaguen a les muntanyes. Però ben aviat os el presentaré carregat de cadenes.

Pilat: Serà un plaer.

Llucià: Les muntanyes que cerquen Jerusalem són un eixam de coves i amagatalls i Barrabàs té l'habilitat de fer-se fonedís després de cada aparició.

Clàudia: Parles amb molt de respecte d'aquest bandit.

Llucià: Sempre respecto els meus enemics.

Pilat: Els homes com Llucià fan gran l'Imperi Romà.

Herodes: Per favor, noble Pilat, tramet també al Cèsar l'agraïment pels serveis del valent Llucià a mi i a la meua família.

Clàudia: Fa molt temps que serveixes aquí. No tens ganes de tornar a Roma. Deu d'estar molt canviada d'ençà que la vas deixar.

Llucià: Jo ja no serveixo per viure a Roma. M'he acostumat a aquest país i les seves petites guerres.

Herodes (*Després d'apurar la seva copa*): Estimats Pilat... disculpa l'atreviment, però hi ha una cosa que voldria demanar-te... Sens dubte contribuiria a suavitzar aquestes petites guerres a les que es referia en Llucià...

Pilat: T'escolto.

Herodes: Com ja saps, aquest és un poble molt religiós. I la seva fe prohibeix adorar imatges...

Pilat: Segueix.

Herodes: Per això, l'àliga imperial i l'efígie de Tiberi a les columnes del Temple, ofèn profundament al poble i als sacerdots. Si en un acte de generositat, fessis retirar-les, llençaries aigua al foc de les revoltes. I faries callar a molts falsos profetes...

Pilat: M'ho pensaré.

Herodes: Gràcies, Procurador.

Pilat: Estrany país aquest, ple de llibertadors i de profetes...

Clàudia: És cert, a la ribera del riu Jordà un home predicava i eren molts els qui l'escoltaven les seves paraules.

Herodes: No hi feu gaire cas. Aquest home és un tal Joan a qui diuen "el Baptista"... No fa mal a ningú i el poble està distret. L'única cosa que em molesta és que es permet criticar el meu enllaç amb la dona del meu germà. Ha, ha...

Pilat: No sembles gaire inquiet tot i està voltat d'enemics...

Herodes: Ha, ha... Encara s'ha de fondre l'espasa que pugui tocar un cabell de Herodes Antipas. Tetrarca de Galilea!

5 Herodies i Salomé

A una estança del palau de Herodes

Herodies: Què et passa, Salomé, filla meva?

Salomé: No suportó a Herodes, mare! Per què hem de viure al seu palau?

Herodies: Què vols que fem? D'ençà de la mort del teu pare, ell ens ha acollit. I ja saps com m'estima.

Salomé: No te'n adones que ell va fer matar el pare. Al seu propi germà!

Herodies: No ho diguis això! No ho saps. Ell m'ha jurat mil vegades que no va tenir res a veure amb la mort del teu pare.

Salomé: Potser tens raó... però malgrat tot, no puc sofrir aquest home i la seva luxúria.

Herodies: Què estàs dient?

Salomé: Què ets cega? No has vist com em mira?

Herodies: Prou! T'has fet una dona i qualsevol home té ulls per veure-ho

Salomé: Tens raó... Perdona'm, mare.

Herodies: Procura no causar-me disgusts... Ja en tinc prou amb aquell fals profeta.

Salomé: Vols dir aquell a qui diuen Joan el Baptista?

Herodies: No en té prou en ensarronar amb falses promeses els pobres miserables que el segueixen, sinó que es permet arrossegar el meu nom pel fang. No hi ha dia que no critiqui amb escreix la meva unió amb Herodes.

Salomé: I... per què no fas que Herodes el detingui?

Herodies: Diu que anar contra els profetes no convé.

Salomé: Potser, si li demanés jo...

Herodies: Fes-ho i si et fa cas... demana-li també la seva mort!

6 Baptisme de Jesús

A la riba del riu Jordà, Joan Baptista bateja al poble

Baptista: Convertiu-vos que el regne de Cel és a prop! Jo us dic que prepareu el camí del Senyor. Si així ho feu, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny tortuós quedarà pla, i el camí més escabros serà allisat... i tothom veurà la salvació de Déu.

Home 1: Així, doncs, què hem de fer?

Baptista: Qui tingui dos vestits, que en doni un a qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi.

Home 2: Qui ets tu? Ets el Messies?

Baptista: No. Jo no en sóc pas.

Home 1: Ets Elies, tu?

Baptista: No en sóc

Home 2: Ets el Profeta?

Baptista: No!

Home 2: Doncs, per què bateges si tu no ets ni el Messies, ni Elies ni el profeta?

Baptista: Jo sóc la veu del que crida en el desert. Jo batejo només amb aigua; però enmig vostre hi ha un que no coneixeu i que ve després de mi. Ell és més fort que jo... i jo no sóc digne ni deslligar-li les corretges de les sandàlies. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc.

Jesús que s'ha estat amb la gent, s'acosta al Baptista i aquest el reconeix

Senyor! Heus ací el teu missatger! A què has vingut?

Jesús: Vinc, perquè em bategis. Dóna'm l'aigua de salvació.

Baptista: Sóc jo qui hauria de ser batejat per tu, i tu vens a mi!

Jesús: Qui sóc jo per rentar els teus pecats? Tu ets el Baptiste.

Baptiste: Senyor, jo sóc menys que el bri de palla aixecat pel vent, que la gota de gebre al peu del teu camí. I em demanes que et purifiqui?

Jesús: Fes-ho. Convé que complim d'aquesta manera tot el que Déu vol.

El Baptista bateja Jesús i un cop acabat, aquest surt.

Home 1: Qui és aquest home? On si està?

Dona: Fins avui s'ha estat a Natzarè, però ara marxa al desert per començar el seu veritable camí.

Baptista: Heus ací aquell que ve darrera meu. Ha vingut a rescatar el món. Ell farà arribar la Paraula de Déu a tots els homes. Ningú més pot fer-ho. Ho sé! Perquè Ell és l'Elegit

7 Jesús al desert

Jesús: Senyor, avui fa quaranta dies que m'estic al desert... He rebutjat les continues temptacions del maligne. Després de molts dies sense menjar i sabent el diable que tenia fam, volia que fes pa de les pedres. L'infeliç no sap que està escrit: "L'home no viu només de pa". Després va mostrar-me tots els reialmes del món i me'ls va oferir a canvi de què l'adorés, tampoc sap que les Escriptures diuen: "Adora el Senyor, el teu Déu. Dóna culte només a Ell" A la fi va voler que saltés des d'un penya-segat, perquè els àngels m'acollissin a les seves mans. Vaig dir-li: "No temptis al Senyor, el teu Déu"

Per fi, vençut, el diable ha fugit. Ara em sento ple del poder de l'Esperit... i sento arribada l'hora de tornar a Galilea per estendre la teva Paraula i complir allò que va escriure Isaïes: "L'esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres. A anunciar la llibertat dels oprimits. A dur als cecs el retorn de la llum... i a proclamar l'any de Gràcia del Senyor."

8 Barrabàs i Maria Magdalena

A un carrer solitari, Judes és abordat per Barrabàs

Barrabàs: Judes! Judes Iscariot!

Judes: Barrabàs! Que hi fas a ciutat? No saps que la guàrdia et busca per tot arreu.

Barrabàs: He vingut a cercar queviures. Tinc uns quants homes ferits i famolencs.

Judes: A Ponç Pilat, el nou Procurador, no li va agradar gens ésser atacat. El teu cap està en perill.

Barrabàs: Ja hi estic acostumat.

Judes: Passa de matinada pel lloc de costum. Intentaré que et deixin menjar i roba.

Barrabàs: T'ho agraeixo. Què és diu per aquí?

Judes: Ha arribat un nou profeta.

Barrabàs: Necessito espases i no profetes.

Judes: Faries bé de tenir-lo em compta. No és com els altres. La gent el segueix arreu i escolten les seves paraules i després els hi canvia la mirada. Sembla ser que després d'estar-s'hi al desert, el mateix Baptista l'ha proclamat com aquell a qui esperava.

Barrabàs: Sigui com sigui, no guanyarem la guerra amb paraules....

Judes: No ho saps. Llença una paraula i volarà més lluny que una fletxa. I durant més temps...

Barrabàs: He de veure aquest home. No hi tinc res a perdre.

Judes: Corres perill al carrer. Amaga't a un porxo, ell i els seus han de passar per aquí. Corre que ve la guàrdia.

Barrabàs s'amaga, passen dos soldats i al moment, per un lateral entren Jesús i els seus. Judes, saluda i s'uneix al grup

Joan: Mestre, explica'ns el significat de la paràbola del sembrador.

Pere: Sí. Per què no fructifica la llavor al camí, ni a la pedra, ni entre els cards i si a terra bona?

Jesús: La llavor és la paraula de Déu. Els d'arran del camí són els qui escolten, però després ve el diable i s'endú la paraula dels seus cors. Els de la llavor que cau a la roca són els qui escolten la paraula i l'acullen amb alegria, però no tenen cap arrel: creuen només per un moment i a l'hora de la prova és fan enrere. La llavor que cau enmig dels cards són els qui escolten, però les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida els arrosseguen i acaben per ofegar-los. La llavor que cau a terra bona són els qui escolten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i amb perseverança arriben a donar fruit.

Se sent un gran aldarull i una dona entra perseguida per una munió de gent amb pedres a les mans. La dona esgotada cau a terra. Jesús s'interposa entre la dona i la gent

Què ha fet aquesta dona?

Jueu 1: Aquesta dona es prostitueix i fa pecar els homes. La llei de Moisès ens ordena apedregar aquestes pecadores.

Jesús: Qui de vosaltres no ha pecat mai? Aquell de vosaltres que estigui net de pecat, que tiri la primera pedra.

Jueu 2: Jo! Jo sóc un home just i ella mereix el càstig.

Jesús: No ho diguis això. Existeix un Déu que t'ha vist enganyar i mentir els teus amics i els teus criats.

L'home dubta i per fi deixa anar la pedra i tots el segueixen. Un encara s'hi acosta amenaçant, però Jesús l'enfronta i l'home marxa. Tothom s'enretira. Jesús dona la mà a la dona i l'ajuda a aixecar-se

Dona, on són aquells que et persequien? Qui t'ha condemnat?

Magdalena: Ningú, Senyor.

Jesús: Jo tampoc no et condemno. Ves, i d'ara en endavant no pequis més.

La dona se'n va. Entra Mateu i va cap a Jesús

Mateu: Senyor, Herodes ha fet detenir el Baptista, està a la masmorra del seu palau.

Jesús: De què l'acusen?

Mateu: D'incitar a la revolta i d'injuriar a la dona de Herodes.

Jesús: Desventurats aquells que volen mal a un home sant!

Judes (A Barrabàs que ha sortit del seu amagatall): Has vist com ha deturat la xusma. Ell pot ajudar-te a convèncer el poble.

Barrabàs: Bé, intentant-ho no perdo res....

Judes: Ara no. La guàrdia està a punt de tornar.

Barrabàs: El destí no vol que hi parli. Adéu, Judes i gràcies pel teu ajut

Judes (apart): Déu de David, què de fer? Quin és el millor dels camins per ajudar, a l'hora, el meu país i la meva ànima. He de seguir el camí de guerra de Barrabàs o el de pau de Jesús...

(Va cap a Jesús) Porta'm amb tu, Rabí.

Jesús: Vine. Els dos volem el mateix.

Judes: Tu vols la llibertat d'Israel, Senyor?

Jesús: Jo vull la llibertat de l'ànima.

Inicia la sortida seguit pels seu.

9 Jesús va a veure a Joan Baptista

A l'entrada de la presó, Llucià rep a un guardià

Soldat: Centurió, aquí fora hi ha un home que pretén veure el Baptista.

Llucià: Aquí no pot entrar ningú. Que se'n vagi!

Soldat: No puc fer-lo fora, senyor...

Llucià: Què vols dir?

Soldat: No ho sé... La seva mirada... Té la mirada decidida i diu que no se'n anirà fins veure el Baptiste.

Llucià: Fes-lo passar, jo me'n ocuparé... (*Surt i entra al moment amb en Jesús. Llucià li parla sense mirar-se'l*) Què vols?

Jesús: Ja t'ho han dit. Veure el Baptista.

Llucià: I què li vols?

Jesús: No res. Ell em va donar l'aigua de salvació. Ara sóc jo qui li porta la llibertat.

Llucià: La llibertat? I com penses fer-ho tu sols i sense armes?

Jesús: No necessita sortir d'aquí per ser lliure.

Llucià (*Acostant un llum i mirant-se'l bé*): Jo et conec?

Jesús: Si que em coneixes. Sóc Jesús de Natzarè.

Llucià: De Natzarè...

Jesús: Si, el fill del fuster.

Llucià: Si... Fa molt anys vaig anar a casa del teu pare per qüestions del cens.

Jesús: Ens vas fer un favor i ara jo te'n demano un altre.

Llucià: No ho sé, perquè t'ajudo... Segueix-me.

S'il·lumina la cel·la del Baptista, Jesús apareix darrera dels barrots

Baptista: Qui és? Què vols?

Jesús: Sóc jo, aquell a qui un dia vas batejar a la riba del Jordà.

Baptista: Jesús... No et puc veure bé.

Jesús: He vingut a portar-te la paraula.

Baptista (*caient de genolls*): O, senyor! Tu ets l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món! Tota la vida he esperat escoltar la veu de Déu... i Tu ets la Veu...

Jesús: I en veritat et dic, Joan, que la llavor de la teva fe ha arrelat al poble de David i que els teus crits al desert seran escoltats de generació en generació.

Baptista: Lloat sigui el Senyor. Dóna'm la teva benedicció.

Jesús li posa la mà al cap.

10 Miracle i Jesús i els nens

Jesús parla amb els deixebles i gent del poble.

Jesús: Mireu de no fer el que Déu vol només perquè la gent us vegi, ja que així no tindreu cap recompensa del vostre Pare al Cel. Per tant quan facis almoïna, no ho anunciïs a toc de trompeta com fan els hipòcrites perquè tothom els alabi. Ben al contrari, quan facis una almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta. El gest quedarà amagat, però el teu Pare veu tot el que és amagat i t'ho recompensarà.

Anna acosta el seu germà cec a Jesús

Anna: Rabí, tu que ets l'Enviat, guareix el meu germà. Ell sempre va ser un home just però la malaltia ha corcat els seus ulls i ara, ell i la seva família patim amb resignació.

Jesús (*Acostant-se al malalt*): Coratge, fill. Et són perdonats els pecats.

Fariseu 1: Aquest home blasfema. Qui és ell per perdonar els pecats?

Jesús: Per què judiqueu amb dolenteria? Què és més fàcil, dir? "Et són perdonats els pecats", o bé dir: "Obre els ulls?" Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra. (*A l'Anna*) Lleva-li les benes. (*L'Anna ho fa*) Pensa en Déu! (*Posant els dits polses als ulls de l'orb*) Mira'm!

Cec: Déu meu, veig la llum. Miracle! (*S'abrassa a sa germana*)

Jesús: No diguis a ningú el que he fet. Ves al temple i explica-ho als sacerdots. I ara, aneu-se'n en pau.

Anna: Gràcies, Senyor, per la teva bondat. (*Surten*)

Fariseu 2: Com es permet de curar en dissabte?

Fariseu 1: Hauries de ser lapidat, sacríleg!

Jesús: Qui de vosaltres si li cau a un clot una ovella en dissabte, no anirà a treure-la? I un home, no val més que una ovella? Per tant, és permès de fer el bé en dissabte. Si algú no ho creu és més sacríleg que l'últim dels pagans...

Fariseu 2: Com t'atreveixes?

Jesús: Pronuncieu judicis en nom de la Llei, des de les alçades de la vostra virtut. Però la Llei no us pertany ni en sou els seus guardians. Si no em judiquéssiu jo no us judicaria. Però ja que teniu la poca vergonya d'erigir-vos en censors dels meus actes, us diré a vosaltres i a tots els que estan presents, que no teniu més autoritat que la que us dóna la vostra arrogància.

Fariseu 1: Parla tant com vulguis, aviat aniràs a parar a la presó com aquell gos de Baptiste. (*Surt amb el seu company*)

Pere: Senyor, cuideu-vos dels vostres enemics.

Jesús: Tot està escrit. El Fill de l'Home serà entregat als grans sacerdots i als mestres de la Llei, el condemnaran a mort i el posaran en mans dels pagans, l'escarniran, l'escopiran, l'assotaran i el mataran; però al cap de tres dies ressuscitarà.

(Uns nens entren)

Nen 1: Mireu! És Jesús!

Nena: Acostem-se.

Nen 2: Jesús dóna'ns la teva benedicció.

Nen 1: Beneeix també el meu germà petit. Ell no pot venir.

Jesús: On és el teu germà petit?

Nen 1: És a la porta de casa, rabí. No pot caminar.

Nena: Tampoc pot jugar amb nosaltres.

Nen 1: Mai t'ha vist senyor, però li agrada molt que li expliquin coses de tu...

Jesús: Porta'm a casa teva. Jo el beneiré.

Al lateral un nen petit s'està assegut davant de casa seva, al costat de sa mare.

Arriben Jesús i els nens.

Jesús: Com et dius, petit?

Nen petit: Em dic Benjamí, senyor.

Jesús: Benjamí, perquè no corres a abraçar el teu Mestre?

Mare (Plorant): No pot, senyor. Va néixer amb aquesta desgràcia.

Jesús: Jo et dic que abracis el teu Mestre. *(El nen fent un esforç s'aixeca)* Vine a mi!

El nen corre cap a Jesús que l'acull als seus braços.

Mare: Camina! El meu fill pot caminar!

Nena: Miracle!

Nen 2: Miracle!

Jesús: El seu petit cor sempre l'ha portat on no podien anar les seves cames. Ara les cames el duren on vulgui el seu cor.

Els nens envolten i abracen Jesús que somriu.

Mateu: Ja vegeu com us estima el Mestre, però ara ha de descansar. Deixeu-lo i aneu-vos-en cap a casa.

Jesús: Deixeu que els infants vinguin a mi i no els ho impediui, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu amb la innocència com l'acull un infant, no hi entrarà pas.

Jesús abraça els infants.

11 Resurrecció de Llàtzer

Dins d'un sepulcre, davant de la llosa que tapa l'entrada de la tomba.

Marta: És aquí, aquí dins reposa Llàtzer.

Jesús: No és pas aquí el meu volgut germà, sinó a la glòria de Déu.

Marta: Si haguessis estat aquí, Senyor, no s'hauria mort el meu germà.

Jesús: Jo et dic que el teu germà reviurà. I serà en profit vostre, perquè cregueu.

Marta: Tu ho vas dir, Senyor. Ressuscitarà el darrer dia.

Jesús: Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà. Ho creus, això?

Marta: Sí, Senyor. Jo crec en tu i amb les teves paraules...

Judes: Ell que va obrir els ulls a un cec, bé podria haver fet que aquest home no morís.

Pere: No blasfemis, Judes. Ell sap el que fa.

Jesús: Treieu la llosa!

Marta: Senyor, fa quatre dies que va morir. El seu cos ja es descompon...

Jesús: Jo et dic que si creus, veuràs la glòria de Déu! Treieu la llosa ara! (*Els deixebles ho fan amb por. Jesús s'acosta al fossar*) Pare, et dono les gràcies, perquè m'has escoltat. I perquè fas que les meves obres donin fe de la teva grandesa. Llàtzer, aixeca't i surt! (*Llàtzer surt del fossar*) Trèieu-li el sudari. (*Ho fan*) I ara, deixeu-lo caminar.

Llàtzer (*Anant cap a Jesús*): Senyor!

Marta: És viu! Miracle! (*Crits de joia de tothom*)

12 Maria i Magdalena

A casa de Maria.

Magdalena: Ets tu la mare de Jesús de Natzaret?

Maria: Sí. Què desitges?

Magdalena: Sóc Maria de Magdala. I busco al Mestre.

Maria: Fa dies que no el veig, ell i els seus deixebles estan portant la Paraula per tota Galilea. Però, passa.

Magdalena: Jo... no sóc digna ni de parlar amb tu... He pecat, mare...

(Maria se li atansa i Magdalena plora)

Maria: Filla, Déu sap que existeix el bé i el mal. I que moltes vegades estan tant a prop com l'aigua dolça i l'aigua salada a la desembocadura del riu. Si el meu fill t'ha assenyalat el camí del bé, segueix-lo amb alegria.

Maria: Les teves paraules em conforten tant com les d'ell...

Magdalena: Ell va dir: ¿Qui hi ha de vosaltres que tenint cent ovelles i havent-ne perdut una, no deixa les altres noranta-nou a la pastura i no va a buscar la que s'ha perdut fins a trobar-la? I un cop la troba se la carrega a les espatlles joiós i arribant a casa convoca els seus veïns i els hi diu: alegreu-se per què he trobat l'ovella que s'havia perdut. Tu no hauries vingut a Ell si Déu no ho hagués volgut així.

13 Mort del Baptista

Una festa al palau de Herodes.

Herodies: No treus els ulls de damunt de la meva filla.

Herodes (*Visiblement begut*): La gelosia no et deixa viure. Balla per mi, Salomé. Té, beu una mica de vi. Compartim la mateixa copa. La copa del teu rei. Beu, que jo després posaré els meus llavis al mateix lloc on tu posis els teus llavis... Beu amb el teu rei.

Salomé: Quina mena de rei ets tu, que encara tens a la presó a l'home que injuria a la meva mare. Per què li perdones la vida?

Herodies: Què hi fa aquest home viu encara?

Herodes: El Baptiste és un gran profeta...

Herodies: Un profeta que m'ha insultat públicament...

Herodes: Els xacals borden, les caravanes passen...

Herodies: No són pas lladrucs el que em fereix. Són paraules, i les paraules a vegades fan més mal que les queixalades dels xacals rabiosos.

Herodes: No t'amoïnis, a dins de la cela, ningú sentirà les seves prèdiques. No el volies pres? Doncs ja ho tens!

Herodies: Aquell home és un boig perillós i tu li tens por.

Herodes: Por, jo? Ha, ha... Jo no tinc por de ningú! Salomé, balla per mi. T'ho suplico! Aquesta nit estic molt trist... Balla per mi... Si balles em podràs demanar tot allò que desitges.

Salomé (Aixecant-se): Em donaràs tot allò que et demani, tetrarca?

Herodias: No ballis, filla meva.

Herodes: Tot. Encara que sigui la meitat del meu reialme.

Salomé: Ho jures, tetrarca?

Herodes: Ho juro! Ho juro per la meva vida, per la meva corona! Et donaré el que em demanis... fins i tot, el tron de la teva mare. Ha, ha...

Herodias: Et dic que no ballis, filla.

Salomé: No oblidis que ho has jurat.

Herodes: I mai he faltat a la meva paraula. Jo no sóc dels que falten a la paraula donada! Què esperes, Salomé... Balla per mi...

Salomé balla, en acabar, Herodes satisfet va cap a ella.

Herodes: Ah, meravellós! Meravellós! Diguem, Salomé, què vols per la teva dansa?

Salomé: El que vull ho desitjo en una safata de plata...

Herodes: Què vols en safata de plata? Rubís, diamants, perles...?

Salomé: El cap del Baptista.

Herodias: Molt ben dit, filla meva!

Herodes: No, Salomé! No em demanis això. No escoltis a la teva mare. Sempre t'aconsella malament. No l'has d'escoltar.

Salomé: Vull el seu cap. Compleix la teva paraula!

Herodes: Mira, Salomé... El Baptista és un profeta, un home seguit pel poble... Mira, escolta... *(Amb cobdícia)* Tinc joies que ningú no sap que les tinc, ni tants sol la teva mare. Brillants procedents de l'Àfrica més recòndita que farien empal·lidir les estrelles més refulgents... Tot, tot serà per tu...

Salomé: Dóna'm el cap del Baptista o tothom sabrà, fins i tot a Roma, el poc valor de la teva paraula.

Herodes (A Herodias): La teva ràbia ha enverinat el cor de la teva filla.

Herodias: Fes matar aquest home!

Herodes: Per desencadenar una revolta? Se'l considera un home sant i té molt seguidors.

Herodias: Ho has jurat!

Salomé: Has donat paraula de rei!

Herodes (A un soldat i caien abatut al seu tron): Doneu-li el que demana...

A la cel·la del Baptiste un guàrdia executa la sentència.

14 Les Benaurances

Jesús i els seus deixebles al peu d'un turó. Entra un deixeble que cau de genolls i besa les mans de Jesús.

Mateu: Rabí, rabí. Joan el Baptista és mort. Herodes l'ha fet decapitar.

Jesús: (*Assentint amb el cap perquè ell ja ho sabia*) Jo us asseguro: Entre els nascuts de dona no n'hi ha hagut cap de més gran profeta que Joan Baptista.

Judes: Ull per ull! Aquesta mort exigeix venjança!

Jesús: Encara que decapitéssiu a tots els soldats, no tornaríeu a la vida el Baptiste. I què seria dels innocents morts al bany de sang que provocaríeu?

Joan: Però, mestre! Hem de resignar-nos al nostre dolor? A la nostra impotència?

Jesús: Jo us dic que el mal comès en nom del bé, perjudica al bé. Ja sé que algú de vosaltres heu vingut aquí amb l'esperança de veure no solament a un missatger que us dugui la paraula de Déu, sinó també un guerrer que reculli l'espasa de David. Però jo us dic que la paraula de Déu és més forta i més gloriosa que l'espasa.

Judes: Si els hi demanessis, tota aquesta gent i molts més et seguirien des de Galilea a Jerusalem.

Jesús: No sóc un general. Només les paraules han d'anar a Jerusalem.

Judes: Així, no condemnes, senyor, el responsable del crim del Baptiste?

Jesús: Jo et dic: Estimeu els vostres enemics i pregueu pels qui us persegueixen. Perquè, si estimeu els que us estimen, quina recompensa mereixeu? No fan el mateix els pecadors? Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial... I recordeu...

Benaurats els pobres en l'esperit, d'ells és el Regne del Cel.

Benaurats els qui ploren, Déu els consolarà.

Benaurats els humils, ells posseiran la terra.

Benaurats els qui tenen fam i set de justícia, Déu els saciarà.

Benaurats els compassius, Déu se'ns compadirà.

Benaurats els nets de cor, ells veuran Déu.

Benaurats els qui treballen per la pau, Déu els anomenarà fills seus.

Benaurats els perseguits pel fet de ser just, d'ells és el Regne del Cel

Benaurats vosaltres quan, per causa meva us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies. Alegreu-vos, perquè la vostra recompensa serà gran en el cel.

Dona: Tu dius que ets el fill de Déu. Com podem saber-ho del cert?

Jesús: Vosaltres em veureu fent les obres del meu Pare. Si no podeu creure en mi, creieu en les meves obres.

Dona 2: Tu ens donaràs unes noves Lleis?

Jesús: No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los sinó a fer-los complir.

Home 1: Sóc recaptador d'impostos i tothom em menysprea. Què puc fer?

Jesús: Ningú no pot servir dos senyor, perquè, si estima l'un, avorrirà l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner... No judiqueu i no sereu judicats...

Anna: Quan vindrà el regne de Déu?

Jesús: El regne de Déu ja està entre vosaltres i en vosaltres...

Home 2: Si pots fer miracles, perquè no envies els exercits de Déu contra les legions de Roma?

Jesús: No facis a ningú el que no desitgis per tu. Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin; aquest és el resum de la Llei dels Profetes. Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà. Qui de vosaltres, si el seu fill li demana pa, li donarà una pedra? O bé si li demana peix, li donarà una serp? Així doncs, si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del Cel donarà coses bones als qui les hi demanen.

Judes s'acosta a un home encaputxat que resulta ser Barrabàs.

Judes: Què et sembla? No veus com l'escolta la gent?

Barrabàs: Paraules, només que paraules!

Judes: Ja ho sé! Però jo crec que pot ser la salvació!

Barrabàs: La salvació de qui? La teva? La d'aquests que l'escolten? No, Judes, jo vull la salvació de Judea i no hi ha temps per perdre. Roma ha de provar la nostra ira. I ell... ja t'ha dit que no és cap general.

Judes: Un dia o altre aixecarà el seu braç i ens farà lliures. N'estic segur!

Barrabàs: Mentre arriba aquest dia, jo seguiré la lluita. *(Surt i Judes torna cap on està Jesús)*

Jesús: En el nom del nostre Pare que està al Cel, jo us dic que el pobre és la sal de la terra. Que no l'aclapari l'abundància del ric i que sàpiga que està tant a prop de Déu com el peu descalç ho està de la terra.

A un costat, Llucià i un soldat han seguit la prèdica sota túniques que els hi oculten els rostres.

Llucià: Anem, ja he sentit tot el que volia sentir.

Soldat 1: No sembla haver perill d'aldarulls.

Llucià: No ho crec. Informaré a Pilat que aquest home no pretén fer mal a ningú. (*Surten*)

Jesús: Jo us dic que Palestina s'assembla a la terra eixuta per la sequera. La paraula de Déu serà la pluja que salvarà la collita d'ànimes.

15 Comiat de Jesús i Maria

Maria sola, entra Jesús.

Maria: Fill meu, porta's molts mesos predicant... quines ganes tenia de veure't.

Jesús: Saps que sempre et duc al cor.

Maria: T'hi estaràs gaire temps a casa, fill?

Jesús: No em puc quedar, mare, he de fer el meu camí. Les guineus tenen els seus caus i els ocells els seus nius; però el Fill de l'Home no té un lloc on reposar el cap i descansar... Tu sempre ho has sabut.

Maria: Tens raó. Moltes nits no he pogut aguantar el plor pensant en el gran perill que corres. Però tenia l'esperança que aquest cop poguessis estar-te uns dies a casa.

Jesús: Ja saps que em seria molt plaent, mare... En aquesta casa vaig ser molt feliç... Aquí, Josep, el meu pare a la terra, i que ara està al cel, em va ensenyar el noble art de treballar la fusta amb les mans. Però ara he de seguir treballant l'ànima dels homes amb els fets que Déu disposi.

Maria: Precisament ara que ve la Pasqua i és temps de festa, sento una immensa tristor...

Jesús: No has d'estar trista. Alegra't, perquè aviat es complirà l'Obra del Pare.

Pere (Entrant): Senyor, hem fet tot allò que em vas dir. És hora d'anar a Jerusalem.

Jesús: Adéu-siau, mare. Preneu un bes de comiat. (*La besa i surt amb el Pere*)

Maria: Adéu fill... Sempre he temut l'arribada d'aquest comiat. Però també sempre he sabut que el meu fill hauria de fer el seu camí. Lloat, sia el Senyor que ha volgut que jo fos la mare del Redemptor!

16 Entrada a Jerusalem

Uns nens juguen a un costat de l'escenari, poc a poc va arribant gent preparada per rebre a Jesús. Caifàs i Nicodem parlen a un costat.

Caifàs: Sembla que el poble espera aquell home... Maleïda, sia!

Nicodem: Per què l'hem de considerar un enemic? Diu coses certes...

Caifàs: Doncs a mi em sembla un perillós agitador, la gent el segueix com si en veritat fos el seu salvador. Aquest falsari pot posar el poble contra Roma... o contra nosaltres. I si Pilat tem una revolta pot córrer molta sang.

Nicodem: Què penses fer, Caifàs?

Caifàs: De moment esperaré. Però si a les portes del sagrat Temple es permet mentir i atacar els sacerdots, haurà arribat el moment d'actuar... Cal conservar el nostre ordre... i creu-me, més val que mori un sol home que milers de jueus.

Jesús entra a la ciutat. Una multitud, amb palmes i rams d'olivera i llorer, l'aclama.

Dona 1: Hosanna al Fill de David!

Home: Beneït el qui ve en el nom del Senyor!

Dona: Hosanna a dalt del cel!

Dona 2: Qui és aquest?

Home: Aquest és el profeta Jesús de Natzarè de Galilea.

Fariseu: Et diuen rei i totpoderós. Mestre renya els teus deixebles!

Jesús: Us ho asseguro: si aquests callen, cridaran les pedres.

Pere: Esteu trist, mestre?

Jesús: Trist per la ciutat. O, Jerusalem, tant de bo que també tu haguessis reconegut, en el dia d'avui, allò que et donaria la pau! Però els teus ulls són incapaços de veure-ho! Els teus enemics t'encercolaran i t'atacaran per tots costats i no deixaran pedra sobre pedra, perquè no has sabut reconèixer el moment en què Déu et visitava.

Home: Senyor, vens a resar al Temple?

Jesús: Mira bé aquest gran edifici, perquè ben aviat no quedarà pedra sobre pedra. I la seva pols restarà estèril. Penseu que un gra de blat, tant humil, està farcit de vida i si cau en terra bona, farà néixer una abundosa collita. Però aquest Temple és arrogant i està ple de buida ostentació. Quan caigui no donarà cap collita.

Fariseu: L'heu sentit blasfemar? Aquest home vol la destrucció de Jerusalem i del seu Temple!

Jesús: Mon cos esdevindrà un Temple on tothom trobarà el Senyor. Jo us dic que no he vingut a aquest món a servir-me sinó a servir.

Crits de la multitud que surt envoltant a Jesús

Fi del primer acte

SEGON ACTE

17 Traïció de Judes

Judes: Mentre Jesús era aclamat en entrar a Jerusalem, Barrabàs ha estat detingut i empresonat. La seva mort és segura... Tots aquests anys d'esperança i de lluita s'hauran perdut... com s'han perdut les vides de tants i tants patriotes. Déu meu! Si Jesús ho volgués posaríem en peu tot el país. Acabaríem amb l'opressió de Roma, amb la crueltat de Herodes, amb la falsedat dels sacerdots del Temple. Tot! Tot ho podríem acabar d'una de vegada i en nom de Déu! Jesús, Jesús... Em vas dir que abans de curar el cos calia curar l'ànima, però mira el pobre cos de Judea esquarterat per la fúria de Roma! Ni tant sols has aixecat la teva mà per venjar la mort del Baptiste?... Tu que tant l'estimaves... No ho entenc, Senyor! No ho entenc!...
(*Amb gran resolució*) Però ja n'hi ha prou! Jo t'obligaré a canviar... quan sentis el fil d'una espasa romana al coll, faràs sentir la teva fúria i la teva justícia...
O, Senyor... Per què? Per què ho has volgut així?

18 Sant Sopar

Tots a taula.

Jesús: Enteneu això que he fet? Em dieu Mestre i Senyor i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs jo, que sóc el Mestre os he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Ara que heu entès això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica. (*Trist*) En canvi hi ha un d'entre vosaltres que no creu que jo sigui el seu mestre... Us ben asseguro que un de vosaltres m'ha de traïr.

Deixebles: Senyor! Sóc jo, senyor? Per què ho dieu, senyor?

Jesús: El Fill de l'home se'n va, tal com l'Escriptura ha dit d'ell, però ai! del qui el traïx! Més li valdria no haver nascut.

Judes: No sóc pas jo, rabí?

Jesús: Tu ho has dit. Allò que estàs fent, fes-ho de pressa.

Judes se'n va esverat.

Jesús (Partint el pa): Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos. (*Prenent la copa*) Beveu-ne tots, que això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom en remissió dels pecats. Feu això en memòria meva per què jo ara me'n he d'anar.

Joan (Després de beure tots. Plorant): Fugim de Jerusalem, senyor. Anem-se'n ara! Mai et trobaran.

Jesús: Fugir com un lladre? La veritat ha de relluir a la ciutat de David i Salomó.

Pere: Però tu has dit que te'n has d'anar... On vas, Senyor?

Jesús: Allà on jo vaig, vosaltres no hi podeu venir. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat.

Pere: Per què no et puc seguir ara mateix? Donaré la vida per tu!

Jesús: Tu vols donar la vida per mi? T'ho ben asseguro: no cantarà el gall que no m'hagis negat tres vegades...

Pere: Ni que em calgui morir amb tu, no negaré.

Deixebles: No, segur que no. No.

Jesús: A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts... i ja sabeu quin camí hi porta.

Tomàs: Senyor, si ni tant sols saben on vas, com podem saber quin camí hi porta?

Jesús: Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Jo sóc l'aigua viva. Jo sóc la porta oberta a la salvació eterna... jo sóc el camí de la perfecció infinita... Ningú no arriba al Pare si no és per mi. He sortit del Pare i he vingut al món: ara deixo el món i me'n torno al Pare.

Surt seguit de Pere i Joan.

19 A Getsemaní

Entra Jesús amb en Joan i en Pere.

Jesús: Sento en l'ànim una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi.

(S'aparta d'ells i cau de sobte a terra amb gran dolor) Pare... Pare meu, fes que aquest calze d'amargura s'allunyi de mi. He estat tant de temps de tu... i ara em demanes aquest sacrifici.

(Amb gran angoixa) He de morir, Pare? És que no hi ha altre camí? *(una llum molt potent*

l'il·lumina) Però que no és faci com jo vull sinó com tu vols. Que es faci la teva voluntat. (*S'acosta als deixebles que dormen*) Desperteu! No sou capaços de vetllar amb mi? Aixequem-vos ara. El qui em traeix ja és aquí.

(Entren Judes amb gent armada, sacerdots i poble)

Judes: És qui jo besaré: deteniu-lo. (*S'acosta a Jesús*) Salve, rabí! (*El besa*)

Jesús: Amb un bes traeixes al Fill de Déu?

Judes: És aquest! Aquest és el vostre home! (*Judes surt corrents*)

Guàrdia: Detenim-lo!

Pere: No! Deixeu-lo!

(Pere treu l'espasa i fereix el guàrdia a una orella)

Jesús: Torna l'espasa a la beina, que tots els que empunyen l'espasa, per l'espasa moriran.

(Posa la mà al cap del guàrdia i es tanca la ferida)

Guàrdia: La ferida! Me l'ha curada!

Jesús: (*A Pere*) Et penses que jo no puc demanar ajut al meu Pare? Ara mateix m'enviaria més de dotze legions d'àngels... però llavors, com es complirien les Escriptures? (*Als qui el busquen*) Cada dia m'asseia al Temple per ensenyar i no em veu detenir i ara m'agafeu armats amb espases i garrots, com si fos un bandoler. Però mai m'hauríeu detingut en ple dia, veritat?

Oficial: Anem-se'n!

Jueu 1: Portem-lo a casa de Caifàs. El gran sacerdot sabrà jutjar-lo.

Jueu 2: Portem-lo. Que rebi el seu càstig! Anem!

Tots: Anem! Portem-lo! (*Surten*)

Pere: No el deixem sol!

Joan: Anem, anem amb el Mestre.

Surten darrera de la plebs.

20 Davant Caifàs

Jesús davant del Sanedrí

Caifàs: Heus ací l'home que durant tant de temps ha desafiat les lleis de Moisès i dels homes. Ha insultat els sacerdots i ha sembrat el desordre al Temple, fuetejant els honrats mercaders. Qualsevol d'aquests delictes mereix una greu pena.

Sanedrita 1: Aquest home va dir: “Puc destruir el santuari de Déu i reconstruir-lo en tres dies”.

Sanedrita 2: Jo el vaig sentir dir: "Déu no necessita palaus, ni luxes ni sacrificis. Us porto una nova Llei”

Anàs: També va dir, referint-se als sants sacerdots: “Creieu que sou els escollits. Però Déu no us pertany. Vosaltres pertanyeu a Déu i Ell castigarà els vostres luxes i la vostra ostentació”.

Caifàs: No contestes res? Què en dius de les acusacions que et fan?

Jesús: Jo, he parlat al món obertament. Sempre ensenyava a les sinagogues i al temple. Mai no he dit res d’amagat. Per què em preguntes a mi? Pregunta als qui m’escoltaven què és el que jo deia; ell saben quines coses he dit.

Guàrdia (Donant-li una bufetada): És aquesta la manera de contestar al gran sacerdot?

Jesús: Si he parlat malament, digues en què, però si he parlat com cal, per què em pegues?

Caifàs: Si ets el Messies, digue-ho. Ets tu el Fill de Déu?

Jesús: Tu ho has dit. Us ho asseguro: des d’ara veureu el Fill de l’Home assegut a la dreta del Totpoderós i venint sobre els núvols del cel.

Caifàs: Ha blasfemat! Per què volem més testimonis? No és una blasfèmia pretendre ser el Fill de l’Altíssim? Doncs jo us dic que és una blasfèmia abominable!

Anàs: Mereix la pena de mort.

Caifàs: Com goses dir paraules tant irreverents dins d’aquest Temple sagrat i en presència dels grans sacerdots? Miserable! (*L’empeny i el fa caure*)

Anàs: Ponç Pilat ha de dictar la sentència de mort d’aquest home car que el Temple ja l’ha condemnat!

Caifàs: Portem-lo al palau del Procurador!

(*Uns guàrdies peguen Jesús*)

Anàs: Fes de profeta, Messies! Endevina qui t’ha pegat! (*se’l emporten*)

A un lateral, Pere s’escalfa davant d’un braser al costat de dos criats del Temple.

Serventa: Ja és veia venir que aquell home no acabaria bé.

Criat: Quan és parla massa, ja se sap... Més val tenir la boca closa. (*A Pere*) I tu què hi dius? (*Pere baixa el cap*) Tu no ets un dels seguidors de l’home que estan judicant?

Pere: No sé de què em parles. No conec aquest home.

Serventa: Si que el coneixes, anaves amb el Natzarè. I per la manera de parlar ja és veu que ets de Galilea, com ell.

Pere: Si, sóc Galileu, com tants d’altres, però jo us dic que no anava amb aquest home.

Criat: És veritat que ets un d'ells. Jo et reconec. I sé el teu nom, et dius Simó Pere. (*Pere plora*) Deixà de plorar o et detindran a tu també. S'ha acabat el Messies. Està perdut. I tu ves en compta, perquè després aniran pels seus deixebles.

Pere: Et confons. Jo no conec aquest home

Canta el gall i Pere corre i els criats se'n riuen. De sobte es troba cara a cara amb en Jesús que surt de l'edifici custodiat per la guàrdia. Jesús el mira fixament. Pere abaixa el cap i surt corrents.

21 Davant Pilat

Jesús i un soldat, Pilat i Llucià.

Pilat: Acabes de ser interrogat per Caifàs i et considera culpable de dos delictes, blasfèmia i sedició. No tinc per què ocupar-me de la blasfèmia, però la sedició és un delicte molt greu. Jo, Ponç Pilat, Procurador de Judea per la gràcia del diví Emperador Tiberi, tinc autoritat per fer-te crucificar o per concedir-te la llibertat... No vols defensar-te? (*Jesús abaixa el cap*) El silenci et perjudica.

Llucià (*A Jesús*): Defensa't, si us plau.

Pilat: Estic assabentat per en Llucià de les teves prèdiques i em costa de creure que siguis un instigador polític. Però, diguem, ets tu el rei dels jueus?

Jesús: Em fas aquesta pregunta per tu mateix o l'has recollida dels meus acusadors?

Pilat fa un gest d'indignació.

Llucià: Cercar la ira del Procurador no et beneficia en res. (*A Pilat*) I vos, senyor, us prego que tingueu en compta les tribulacions que està passant l'acusat.

Pilat: Precisament perquè dubto de les acusacions, intento descobrir per mi mateix el que ha fet de dolent... Per això et pregunto per segona vegada: Has dit mai que ets el rei dels jueus i que pretens formar un nou regne?

Jesús: No veus que el meu regne no és d'aquest món?

Pilat: I aquest regne que dius... està per damunt de Roma?

Llucià: Procurador... L'he sentit dir que el seu regne està al cel... per força ha d'estar per damunt de Roma. Els déus romans i grecs també ho estan.

Pilat: Així doncs no et declares rei sinó déu.

Jesús: Jo només sóc el Fill del Pare celestial.

Llucià: La proclamació de la seva autoritat divina no ofèn l'autoritat de Roma. En qüestions religioses no tenim res a dir.

Pilat: Defenses aquest home amb vehemència Llucià, ja veig que escoltar les seves prèdiques t'ha posat al seu costat.

Llucià: Estic, com tu, Procurador, al costat de la justícia. Només pretenc ajudar-te a impartir-la adequadament

Pilat: D'acord, un home a qui molts volen condemnar, bé mereix un defensor... Però aquest home, tots i sense voler-ho, pot incitar a la rebel·lió. Va celebrar una reunió il·legal i va pronunciar un sermó a una muntanya de Galilea.

Llucià: Jo hi vaig ser-hi, com saps molt bé, en cap moment va atacar a Roma, ans al contrari només va parlar de pau.

Pilat (A Jesús): Tu no pretens canviar la manera de viure, sinó la de pensar... i això és molt perillós. Com penses fer-ho?

Jesús: Amb amor.

Pilat: Qui ets tu?

Jesús: Jo sóc el testimoni de la Veritat.

Pilat: La veritat? Qui la coneix? Què és la veritat?

Jesús: Allò que la teva ànima creu veritable i que et fa lliure.

Pilat: No hi ha més que una veritat?

Jesús: Tu ho has dit. I està escrita als Manaments: Sigues fidel al teu Déu.

Llucià: Però, Pilat. Aquí no és judica la veritat sinó a Jesús de Natzaret.

Pilat: De Natzaret? Ets Galileu? En aquest cas ets responsabilitat de Herodes Antipas. Que ell et jutgi!

Llucià: Però, Procurador, Herodes no serà just.

Pilat: Sé que se'n ha penedit de fer matar el Baptista. Ja no és el que era. Aquesta vegada, a l'hora de judicar un profeta, filarà més prim. Que el Tetrarca de Galilea prengui la decisió. El judici s'ha acabat!

22 Davant Herodes

Herodes amb Herodies i Salomé, Anàs i un sacerdot del Temple.

Herodes (*Després de mirar-se molt a Jesús*): No seràs Joan Baptista que ha ressuscitat?

Herodies: No ho estàs veient que no és el Baptista?

Herodes: He sentit parlar de tu. Pel que sembla fas miracles. Demostra-ho! Té aquesta gerra de fang, fes que es torni d'or. Fes-ho! (*La trenca contra terra i recull un tros*) Continua essent de fang... Fes que troni. Fes que plogui, que la tempesta s'emporti la xafogor opressiva d'aquest palau... Això deu ser fàcil per un profeta tant poderós com tu... No sento res... Bé, això dels miracles tant se'm en dona... però... diuen que t'has proclamat rei...

Salomé: Un altre que vol el teu tron...

Anàs: És un usurpador que ha faltat a la Llei. Fes-lo matar Herodes!

Herodes: No! No mataré cap més profeta. No! Però si és un rei, tractem-lo com a tal. (*Li posa un mantell i riu sorollosament*)

Anàs: Senyor, quin és el teu veredictes? Podem matar-lo?

Herodes: No! Emporteu-se aquest falsari i digueu-li a Pilat que agraeixo la seva gentilesa, però com aquest home ha estat detingut a Judea, no és de la meua competència. Dieu-li també que per mi no hi haurà sentència més justa que la dicti el representant del diví Tiberi Cèsar!

23 Altre cop davant Pilat

Pilat, Clàudia, Llucià i soldats.

Pilat: He de fer confessar aquest home!

Clàudia: Confessar què?

Pilat: Tot! La conspiració! Els falsos miracles!

Clàudia: Els miracles et semblen perillosos?

Pilat: Aquest home és diferent, estrany... no ho sé...

Clàudia: És un home especial. Pilat, espòs meu, desentén-te del cas d'aquest just. Avui, en somnis, he patit molt per causa d'ell.

Pilat: El seu mateix poble que l'aclamà a l'entrada a Jerusalem ara li demana la mort... Però no seré jo qui el condemni.

Entren Caifàs, Anàs i sacerdots.

Caifàs: Has decidit ja, senyor, la seva mort?

Pilat: Heu portat aquell home a la meva presència i després d'interrogar-lo no trobo suficients motius per condemnar-lo. L'he enviat a Herodes i el tetrarca tampoc l'ha condemnat. No crec que el seu crim sigui tant terrible com per llevar-li la vida.

Anàs: Fer-se passar per fill de Déu, predir la destrucció del Temple i proclamar-se rei dels jueus mereix la mort mil vegades.

Caifàs: Fes crucificar aquell blasfem!

Pilat: No! Altrament ordeno que si tant insisteix el sanedrí, l'home anomenat Jesús de Natzaret sigui castigat. Flagel·leu aquell pres amb quaranta fuetades menys una.

Un soldat entra a Jesús, entre altres dos entren una pesada columna on el lliguen, li estripen la túnica i el fuetegen. Després li posen una corona d'espines i una palma a la mà)

Pilat: Heus ací l'home! El rei dels jueus coronat! Ja ha rebut el seu càstig.

Caifàs: Mai! El seu veritable càstig ha de ser la creu!

Pilat: Per què tanta insistència? Voleu estar per damunt del Procurador?

Caifàs: Per damunt teu està l'emperador Tiberi i ell sabrà que el seu Procurador s'enfronta a la voluntat de tot el Sanedrí.

Pilat: Escurçons! Només respecteu Roma quan li convé a les vostres maquinacions. Ja estic fart d'aquest maleït poble!

Llucià: Tribú. Per la festa de Pasqua el governador té dret a deixar lliure el pres que la gent vulgui.

Pilat: Ben pensat, Llucià. Per què he de prendre jo la decisió? Que triïn entre ell o Barrabàs, l'assassí. (*Al poble*) Qui voleu que deixi lliure, Barrabàs o Jesús anomenat el Messies?

Gent: Allibera a Barrabàs!

Pilat: I de Jesús, l'anomenat Messies, què n'he de fer?

Gent: Crucifica'l!

Pilat: Però quin mal ha fet?

Gent: Crucifica'!

Pilat *(A Jesús):* Realment el teu regne no és d'aquest món... On són els teus seguidors? *(Fa un senyal a un criat que li portarà una gibrella amb aigua i després es dirigeix als sacerdots)* Quedi escrit que el seu propi poble ha volgut la mort del Natzarè. *(Rentant-se les mans)* Jo, Ponç Pilat me'n rento les mans i sóc innocent de la sang d'aquest home. Això és cosa vostra. Que la seva sang caigui sobre vosaltres i els vostres fills.

Carreguen a Jesús amb la creu i el poble crida.

24 Mort de Judes

Judes: No! No! Jesús, què fas? Per què et deixes dur a la mort? Tu que ets el veritable fill de Déu, no ens deixis sols ara i així... De la mateixa manera que vas brandar el fuet per expulsar els venedors del Temple, expulsa de tu mateix el dolor i el sofriment que t'infringeixen aquells que semblen perdonar amb la teva mirada. Treu l'espasa de foc! Mostra la ira de Déu! Acaba amb aquest turment! Acaba amb el teu turment... i amb el meu... *(plorant)*

No, si us plau, Senyor, no em converteixis, per sempre més, en el traïdor... No podré viure així! *(pausa)* Déu meu, quin pes tant insofrible... quin ofec al pit... Consciència! Què em retreu? A cas no vaig ser tot jo qui va decidir traïr aquest home? Per què aleshores ni una sola ombra del meu pensament em va fer dubtar?... *(Amb desesperació)* I ara què faré? Quin racó de la terra acollirà al miserable que ha venut el Senyor? *(Embogit)* La mort! La mort és l'única que pot acollir-me. La mort esborrarà de la terra la vergonya i la infàmia del més gran dels delictes. A les urpes de l'infern entrego, per sempre més, la meva ànima!

Es penja d'una vella soca.

25 Barrabàs alliberat

A la cel·la

Lladre 1: Barnabàs! Barrabàs! On son els teus homes? Els teus valents et deixaran morir entre lladres?

Barrabàs: Els meus valents han mort travessats per les llances dels romans.

Lladre 2: Deixa'l estar! Aquest home és un assassí...

Barrabàs: Sí! Jo he matat a la llum del dia, mentre vosaltres robàveu al Temple sota la capa de la nit. I què? Ara tots tres hem de fer un llarg camí que ens portarà cap una creu de pi fresc i hem de veure els mateixos voltors damunt dels nostres caps... He, he...

Lladre 1: Com pots riure quan estàs esperant la mort?

Lladre 2: És un boig!

Els lladres s'asseuen a un racó, lluny de Barrabàs. Llucià entra a la masmorra.

Llucià: Coneixes a un home anomenat Jesús de Natzaret.

Barrabàs: Si, el conec.

Llucià: Creus que aquest home mereix la mort?

Barrabàs: Tant com la mereixo jo...

Llucià: Com tu? Goses comparar-te amb ell?

Barrabàs: Ell parla i jo lluito. Ell fa servir la paraula i jo l'espasa, però tots dos busquem la mateixa cosa. La llibertat!!

Llucià: La seva llibertat no s'aconsegueix amb el crim ni amb la sang.

Barrabàs: Per què vens a explicar-me tot això? Per què no em travesses amb la teva espasa i acabem d'una vegada.

Llucià (*Li treu les cadenes*): Ves-te'n. Ets lliure.

Barrabàs: Lliure?

Llucià: Contra la meva voluntat! Jesús de Natzaret serà el que morirà i no tu.

Barrabàs: No entenc el que em dius.

Llucià: Ja saps que és costum per la Pasqua alliberar un condemnat.

Barrabàs: Pilat m'ha alliberat?

Llucià: Els teus amics cridaven molt fort, millor dit eren els enemics de Jesús els cridaven... Ara ves-te'n i pensa en aquell que ha de morir per tu.

Barrabàs: Quan ha de morir, el de Natzaret?

Llucià: Ja ha carregat amb la seva creu.

26 Camí del Calvari (Quadre plàstic)

Jesús amb la creu camí del Gòlgota ajudat pel cirineu. Soldats i poble

27 Camí del Calvari (Quadre plàstic)

Jesús i la Verònica. Soldats i poble

28 Conversió de Barrabàs

Barrabàs: Quina crueltat matar aquest home... i com disfruta de l'espectacle la gentussa. Ira de Déu! No reconec en aquest poble que reclama la sang de l'innocent el poble que jo pretenia alliberar. Què no l'han vist bé? Què no han sentit les seves paraules? Jo, que mai he cregut en la paraula i si en l'espasa, vaig haver d'eixordar-me a mi mateix per no escoltar el que deia el Natzarè... però avui... avui mentre contemplava el macabre seguici cap a la mort, m'ha mirat. Ha mirat l'home que havia d'ocupar el seu lloc... i no he vist en els seus ulls ni una espurna d'odi, ben al contrari... he vist pau i... amor. Com és possible?... Perdona'm, Jesús per menysprear-te. La lluita per conquerir la llibertat del meu poble, al preu que fos, m'havia tornat cec. Ara me'n adono que hi ha altres maneres de ser un valent. De ser més valent que tots aquells que branden les espases. Tu amb el teu sacrifici m'has donat una lliçó. La més gran lliçó de la meua vida.

29 Crucifixió

Jesús a la creu. Sacerdots i poble. Maria amb Marta, Magdalena i Joan. Llucià i guardias..

Home: Tu que havies de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.

Sacerdot: Ell que diuen que va salvar a altres, no es pot salvar! (*Tots riuen*)

Maria (*Acostant-se a la creu*): Fill meu, fill del meu cor...

Es va enfosquint.

Jesús Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan.

(*A Maria*): Dona, aquí tens el teu fill. (*A Joan*) Aquí tens la teva mare.

Déu meu, Déu meu. Per què m'has abandonat?

Tinc set... (*Li posen una esponja als llavis*) Tot s'ha complert.

Pare, a les teves mans confio el meu esperit!

Jesús expira, el cel ja és fosc i se sent una gran turmenta.. Els sacerdots i el poble surten corrents.

Llucià, a un costat de la creu.

Llucià: Senyor... Ara me'n adono que tots aquests anys he estat completament cec.

Quan et vaig veure, per primera vegada, a casa del fuster, no vaig saber desxifrar la torbació que em va produir la teva mirada... Vaig creure que era fruit del record de la sang dels innocents que l'infame Herodes el Gran va fer vessar.

Quan vas venir a la presó a veure el Baptista, altre cop em vaig equivocar... Vaig creure que m'inquietava la certesa de retenir un innocent i no la teva mirada.

Vaig seguir-te d'amagat per escoltar la teva prèdica a la muntanya i em vaig convèncer a mi mateix que ho feia per esbrinar si malparlaves de Roma.

Perdona'n, Senyor. Tant de temps trepitjant els mateixos camins que han trepitjat els teus peus beneïts i no he estat capaç d'agafar-te la mà i mirant-te els ulls dir-te el que el meu cor veu ara amb tanta claredat... (*Cau de genolls*) Senyor, jo crec en Tu i sé què tu ets el qui esborra els nostres pecats, perquè realment Tu ets el fill de Déu!

30 Maria al peu de la creu

Amb en Jesús als braços.

Maria: Fill meu... Què t'han fet? Per què has volgut carregar a les teves espatlles el pes dels pecats del món? Tu, que vas néixer de la manera més humil, ara mors de la manera més cruel...

Perdona fill les meves llàgrimes. La joia de concebre el fill de Déu va ser molt gran... i també la de veure't créixer fins acomplir la teva divina missió..., però ara, tot i saber que ja estàs a la dreta del Pare per sempre, veient-te així, pobre fill meu, no sento alegria... només dolor. Perdona'm i deixa'm, només per un moment, sentir-me com una mare qualsevol a la que han pres son fill estimat.

Marta: Maria, recorda les seves paraules. Ell sempre estarà amb nosaltres.

Maria: Tens raó. Ungim-lo i venerem-lo, perquè el fill de Déu ha mort per tots nosaltres...

Josep d'Arimatea, Nicodem i dos deixebles, estenen la mortalla a terra, col·loquen el cos de Jesús i se'l emporten seguits per les dones. Maria s'enredereix i una llum al cel l'il·lumina.

31 Resurrecció

Després d'una gran tempesta, el sepulcre obert i dos soldats caiguts a terra.

Anàs (Entrant): El sepulcre del Natzarè obert i la guàrdia dormint. Maleïda, sia! Desperta escurço! Què ha passat aquí?

Soldat 1: No ho sé, senyor. Feia la guàrdia i de sobte el cel ennegrí i un gran terratrèmol va moure la pedra que tapava el sepulcre. Un gran resplendor em va encegar i vaig caure a terra... No recordo res més.

Anàs: No és possible!

Soldat 1: Això és el que ha passat!

Anàs (Entrant dins del sepulcre i sortint al moment): El cos no hi és... Però això no ho podem dir. No pot saber-se... Si corres la brama, la fama d'aquest fals Messies seria enorme... Què

puç fer? (*Prenent una decisió i traient una bossa de diners*) Sí! Ja està! Té, bon soldat. Guarda aquest diner i fes el que jo et digui.

Soldat 1: Senyor...

Anàs: Vés a ciutat i fes córrer que els deixebles de Jesús de Natzarè van venir de nit i van robar el seu cos mentre dormies.

Soldat 1: Però seré castigat per això!

Anàs: Fes el que et dic, si això arriba a oïdes del governador, ja el convenceré per què et deixi tranquil.

El sacerdot i el soldat surten.

Entren Magdalena i Marta.

Marta: És aquest el sepulcre del Senyor?

Magdalena: Sí. Josep d'Arimatea i Nicodem van embolcallar el seu cos amb un llençol i després d'ungir-lo amb mirra i àloe el van dipositar allí... Però on són els guàrdies...

Marta: De quins guàrdies parles?

Magdalena: Els grans sacerdots i els fariseus, temorosos de què els deixebles de Jesús robessin el seu cos i després diguessin que havia ressuscitat, van demanar a Pilat que vigilessin el sepulcre.

Marta: Doncs aquí no hi ha ningú...

(Magdalena entra al sepulcre i torna a sortir amb el llençol a les mans)

Magdalena: S'han endut al Senyor del sepulcre, i no saben on l'han posat.

Marta: Déu meu...

Magdalena: Corre, Marta, busca els deixebles i digues-l'hi, corre.

Marta surt i Magdalena s'ajup plorant. Jesús apareix i li parla.

Jesús: Dona, per què plores?

Magdalena (*Sense mirar-se'l*): S'han endut el meu Senyor, i no sé on l'han posat.

Jesús: Qui busques?

Magdalena: Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré.

Jesús: Magdalena!

Magdalena (*Girant-se*): Mestre!

Entren Marta i els deixebles, en veure a Jesús cauen tots de genolls.

Jesús: La pau sigui amb vosaltres. No tingueu por. Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli per tots els pobles. Feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del fill i de l'Esperit Sant i ensenyeu-los a

guardar tot allò que he mant. Jo pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu. Però sóc amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món.

32 Quadre final de l'ascensió

Jesús puja al cel voltat dels deixebles, les dones i els creients

FINAL